

KANJER

Wim Van Dooren

© 2020 - Wim Van Dooren
Alle rechten voorbehouden

Het verhaal van Kanjer is gebaseerd op fictie. De personen en instanties komen voor uit de verbeelding van de auteur. Eventuele gelijkenissen met deze of andere in het boek vernoemde instanties of personen is zuiver toevallig. Alle personen en gebeurtenissen die in het boek beschreven worden, zijn fictief. Van de inhoud van dit boek mag niets worden geïnterpreteerd als uitdrukking van beleid of weergave van de werkwijze van enig bedrijf of instantie.

Schrijver:
Omslagontwerp:
Wim Van Dooren

ISBN 9789403612201

“When the sun has set, no candle can replace it.”

— **George R.R. Martin**

Hoofdstuk 1

SNOEP



Seppe kwam de keuken in. “Mam, mag ik nog even naar het winkeltje in het dorp om snoep te kopen?”

Moeder zuchtte, “Ik ben net aan het eten begonnen.”

“Ik ben terug voor je klaar bent, mam, ik beloof het,” zei Seppe.

“Vooruit dan,” antwoordde moeder alsof ze wist dat ze weinig andere keuze had.

Seppe liep naar boven, naar zijn kamer. Het was een gewone jongenskamer net zoals hij een gewone jongen was. Met één meter vierenzestig was hij iets aan de kleine kant voor een jongen van zijn leeftijd en met amper achtenveertig kilo was hij zeker ook een beetje te mager maar hij vond zichzelf normaal met normale interesses. Hij hield van snelle wagens en computergames net als alle jongens van vijftien jaar. Hij nam wat geld uit z'n spaarpot die het model van een Porsche

had en stopte het in zijn broekzak. Hij deed zijn schoenen aan en liep naar buiten.

“Jongens, eten!” riep Linda.

Ze liep naar de eetkamer en begon het eten op de borden te scheppen terwijl Dennis de kamer binnen kwam.

“Hé schat, ik ben net op tijd hoor ik,” zei hij.

Hij gaf Linda een kus, zette zijn werktas in het bureau en kwam aan tafel zitten.

“Waar blijven die jongens nu weer?” zuchtte Linda. “Wil jij ze nog eens roepen schat?”

Dennis liep naar de gang toen Lars net aan kwam.

“Net op tijd jongeman,” zei Dennis kordaat. “Seppe, eten. Laat me niet naar boven hoeven komen!”

“Ik denk niet dat hij er is, pap,” zei Lars. “Hij was niet op zijn kamer”.

“Is hij nog niet terug?” vroeg Linda verbaasd.

“Waar is hij dan naartoe?” vroeg Dennis.

“Hij ging even naar Rosa in het dorp, snoep kopen. Hij is bijna een half uur geleden vertrokken,” antwoordde Linda.

“En hij is er nog niet? Die is zeker blijven plakken bij vrienden.” zei Dennis. “Eet nu maar eerst, als hij straks thuis komt, gaat hij er niet goed van zijn.”

Dennis ging zitten en begon te eten.

“Hij is nog steeds niet terug,” zei Linda. “Nu maak ik me echt wel zorgen om hem. Zou er iets gebeurd zijn onderweg?”

Dennis hoorde de angst in haar stem.

Met rustige stem antwoordde hij: “Rustig maar schat, hij komt waarschijnlijk zo thuis. Ik zal even tot bij Rosa lopen, dan kom ik hem wel tegen.”

Dennis stapte de straat uit, op het einde van de weg ging hij linksaf, richting het dorp.

Linda was nog steeds te zenuwachtig om te blijven stilzitten of op te ruimen.

“Ik ga even bij de burens kijken of hij daar niet is,” zei ze tegen Lars.

“Oké, mam. Ik ga naar boven oké?”

Zonder op antwoord te wachten liep hij de trap op naar zijn kamer.

“Hey, Ester. Heb jij Seppe niet gezien?”

“Nee, al even niet meer. Is hij niet thuis dan?”

“Nee, hij is niet thuisgekomen,” zei Linda. “Ik maak me wel ongerust om hem.”

Ester dacht even na.

“Laatste keer dat ik hem zag ging hij naar het dorp, denk ik,” zei ze. “Dat is wel al even geleden, bijna een uur.”

“Ja,” zei Linda, “hij ging even naar het dorp om een boodschap.”

Op dat moment kwam Dennis weer de straat in. Hij kwam vanuit het bosje aan de andere kant van de straat.

“Is hij al thuis?” vroeg hij.

“Nee,” reageerde Linda angstig. “Er moet iets ergs gebeurd zijn.”

“Rosa had hem gezien,” zei Dennis zonder te reageren op haar vaststelling. “Hij was van bij haar het bosje ingelopen en moet via de oude fabriek teruggekomen zijn. Ik heb dezelfde weg afgelegd maar ik ben hem niet tegengekomen”.

“Ik ben bang dat er iets ergs gebeurd is,” zei Linda, “laten we de politie bellen.”

Twee combi's stonden voor de deur van Linda en Dennis. Een agent stond buiten te praten met een collega die net uit het dorp terug was gekomen. Het was ondertussen donker geworden. Seppe was nu meer dan drie uur verdwenen en er was geen spoor van hem te bekennen.

“Dit is een zeer onrustwekkend,” zei een agent tegen Linda en Dennis. “De jongen is laatst gezien in het dorp toen hij het bosje in liep. Hij had tien minuten later ongeveer terug thuis moeten zijn.”

“We hebben op het terrein van de fabriek sporen gevonden,” zei een andere agent. “Het lijkt erop dat er een gevecht heeft plaatsgevonden.”

Bang snikte Linda haar tranen weg.

“De kinderen uit de buurt spelen daar vaak,” zei Dennis sussend. “Vooral de grotere jongens hangen daar vaak rond. Die sporen komen zeker van hun kwajongensstreken,” verzekerde hij.

“Tuurlijk, dat kan,” zei de agent, “maar we mogen niets uitsluiten. We hebben enkele jongeren gesproken die daar rondhingen maar niemand heeft iets gezien.”

Linda kon haar gesnik niet bedwingen. Dennis probeerde haar te troosten maar leek geen effect te hebben op haar. Toen Lars een arm om haar sloeg, leek ze even wat kalmer te worden.

“Rustig maar, mam. We vinden hem wel,” zei hij zacht.

De politie had de omgeving rond het huis en de fabriek uitgekamd. Meer konden ze niet doen tot het weer licht werd.

Na de drukte van die avond was er plots rust in de straat. De zwaailichten van de combi's hadden plaatsgemaakt voor de duisternis van deze warme maanloze zomernacht.

“Probeer wat te slapen, schat.”

“Hoe kan ik nu slapen?” vroeg Linda. “Ik kan toch niet slapen zolang Seppe niet terug thuis is.”

Dennis sloeg zijn arm om haar heen. “Zal ik je wat kamillethee zetten? Of warme melk?” vroeg hij.

“Nee,” snikte ze.

Die nacht duurde lang, heel lang. Ze hadden er nu nog geen idee van dat die lange slapeloze nachten nog een hele tijd zouden blijven aanhouden. De hoop en bezorgdheid zouden snel plaats maken voor pijn en verdriet.



Seppe opende zijn ogen. Hij zag bijna niets, er scheen enkel een flauw licht door het gebroken glas boven een deur aan de andere kant van de kamer.

Het was koud, hij lag op een oude, vuile matras. Het matras lag op een betonnen vloer. De muren waren jaren geleden gewit. De verf bladderde op verschillende plaatsen van de muren en was op vele plaatsen eerder zwart dan wit. Er was verder niets in de ruimte waarvan Seppe vermoedde dat het een kelderkamer was.

Zijn hoofd deed pijn en hij voelde zich dronken ook al wist hij zeker dat hij niets gedronken had. Daar was hij volgens zijn moeder nog veel te jong voor. Over drinken gesproken, hij had verschrikkelijke dorst. En honger. Hij had er geen idee van hoe lang hij daar al lag. Hij was volledig gedesoriënteerd en angstig.

Hij liep naar de deur. *Op slot*, wat had hij anders gedacht?

“Hé!” riep hij, “is hier iemand!”

Geen gehoor.

“Hé!”, riep hij nogmaals, iets harder nu terwijl hij op de deur bonkte.

Nog steeds niets. Met een klein hartje ging hij weer op het matras zitten. Hij kromp volledig in elkaar terwijl hij het vuile jute deken dat op het

matras lag over zich heen trok. Hij kon zijn tranen niet meer bedwingen. Bang begon hij te huilen.

Voetstappen kwamen dichterbij. De witte tl-lamp aan het plafond knipperde aan. Seppe kneep zijn ogen even dicht omdat ze niet meer gewoon waren aan het felle licht.

Hij droogde zijn tranen aan het deken en kon de kamer nu beter bekijken. Hij zag nu leidingen over het plafond lopen. Elektriciteit en waarschijnlijk water of gas. In de hoek hing ook een camera. *Heeft iemand mij de hele tijd in de gaten gehouden?*

De deur werd ontgrendeld en ging open. In de deuropening zag hij een jonge kerel staan, maximaal vijftientig jaar oud. Hij was wel best groot, hij moet zeker één meter tachtig geweest zijn. Hij was breedgeschouderd en zag er sterk uit. Zoals die sportmannen die je wel eens op tv ziet in die Amerikaanse series of films. Hij had een strakke jeans en een wit strak shirt aan met korte mouwen die strak om zijn gespierde armen zaten.

De kerel had diepblauwe ogen, blond golvend haar dat langs de zijkanen kortgeschoren was, net zoals dat toen de mode was. Hij had een stralende glimlach en lachte zijn verzorgde witte tanden bloot. De man zag er vertrouwd uit. Seppe voelde zich om de een of andere reden meteen rustig toen hij hem zag.

“Ben je eindelijk wakker, slaapkop,” zei de jonge man vrolijk. “Je hebt zeker acht uur geslapen. Normaal zijn ze na vier uur weer helemaal de oude.”

“Waar ben ik, wie ben jij?” vroeg Seppe aarzelend.

“Hoe onbeleefd van mij,” zei de man. “Ik ben Kevin. Heb jij ook een naam?”

“Seppe”, antwoordde Seppe kort.

“Heb je honger? Dorst?” vroeg Kevin.

Seppe knikte.

“Dat dacht ik al.”

Kevin draaide zich om en liep naar buiten. Nog voor Seppe kon gaan rechtstaan was Kevin al terug. Hij had een houten dienblad vast met daarop een glas, een fles water en een bordje met enkele boterhammen. Hij zette het dienblad op de grond naast het matras.

“Smakelijk,” zei hij vrolijk.

Seppe nam de fles en zonder eerst de moeite te nemen om een glas in te schenken, dronk hij gulzig van het frisse water. Daarna nam hij één van de boterhammen, eentje met salami en nam er een flink hap van.

“Nou, jij lijkt wel uitgehongerd,” lachte Kevin die ondertussen naast Seppe was komen zitten.

Seppe kon alleen knikken terwijl hij zijn mond vol propte met de boterham.

Nadat hij klaar was met eten ging hij weer rustig op het matras naast Kevin zitten.

“Waar ben ik?” vroeg Seppe.

“Sst,” suste Kevin. “Dat maakt nu niet uit. Vraag dat ook nooit meer. Als ze je ooit horen...” Kevin zweeg en staaarde angstig naar de deur.

“Wat is daar? Ik wil naar huis.” Seppes stem brak bij die laatste woorden. Hij kreeg tranen in zijn ogen maar hij wou niet huilen in het bijzijn van Kevin.

“Rustig maar, kanjer,” zei Kevin terwijl hij een arm rond Seppe sloeg. “Er gaat je niets gebeuren als je rustig blijft en doet wat ze zeggen. Ik beloof het je.”

“Wie zijn ZE, wat...”

Kevin onderbrak Seppe meteen: “Nu niet, Sep”, zei hij. “Ga nog even rusten. Je zal je nog wel even suf voelen en straks krijg je waarschijnlijk ook nog helse hoofdpijn.”

Die heb ik al, dacht Seppe toen Kevin recht stond.

“Ik breng je zo nog een nachtemmer,” zei Kevin. “Probeer nog even te slapen, ik kom later terug. Dan kunnen we even praten over wat er gebeurd is en wat er gaat gebeuren,” zei hij. “Hou jij je ondertussen maar rustig, kleintje. Dan zorg ik ervoor dat er jou niets kan gebeuren.”

Kevin stapte de kamer uit en sloot de deur achter zich. Even later kwam hij terug met de nachtemmer. Hij zette hem in de hoek aan de andere kant van de kamer, onder de camera.

“Zo heb je wat privacy terwijl je je behoefte doet,” zei hij terwijl hij naar de camera gebaarde. “Het is niet veel, maar dat is alles wat ik je nu kan bieden. Slaap nu”, zei hij waarna hij de kamer uit stapte en de deur op slot draaide.

Het licht ging weer uit en de kamer was weer gehuld in duisternis. Enkel het licht uit de gang scheen flauw door het gebroken venster boven de deur.

Seppe ging op het vuile matras liggen en trok het deken volledig over zich. Hij was weer onrustig geworden van zodra Kevin de kamer uit stapte. Hij dacht aan thuis en aan hoe zijn moeder hem troostte als hij bang was. Hij had behoefte aan haar omhelzing. Hij had het moeilijk om zijn tranen te bedwingen en nu liet hij ze de vrije loop. Huilend viel hij in slaap.



Seppe schoot wakker. Een hard geluid, een schreeuw. Had hij dit gedroomd of was het echt. Hij was kletsnat, hij had duidelijk gezweet tijdens zijn slaap, *een nachtmerrie?* In de verte hoorde hij een dof geluid, alsof een deur dicht viel. Hij had dit niet gedroomd.

Snel liep hij naar de deur.

“Hé!” riep hij, “Laat me eruit! Is daar iemand!”

Zo hard hij kon bonkte hij tegen de deur. Hij riep zo hard dat zijn keel er pijn van begon te doen.

Voetstappen op de gang. Iemand had hem gehoord.

“Ik zit hier,” riep hij terwijl hij op de deur bonkte.

Aan de andere kant sloeg iemand hard op de deur, heel hard. De deur trilde ervan.

Seppe deinsde achteruit, dit was duidelijk niet iemand die hem kwam redden. De deur zwaaide open en sloeg met een luide knal tegen de muur. In het licht van de gang zag hij een man staan. Het was niet Kevin, deze man was groter en had het lichaam van een bodybuilder.

Seppe deinsde achteruit bij de aanblik van deze man. De man stormde de kamer binnen en duwde Seppe tegen de muur. Hij had Seppe vast bij de keel terwijl hij hem hoger de muur op duwde. Seppe, die nu moeite had om te kunnen ademen, hing zeker twintig centimeter boven de grond. Hij was volledig verstijfd van angst.

“Je was gewaarschuwd,” zei de man met een sterk Russisch accent terwijl hij Seppe tegen de grond gooide.

Hij gaf Seppe een stomp in de buik en sleurde hem bij zijn haar weer recht. Met de rechtervuist gaf de man Seppe een stoot tegen zijn linkerslaap. Hij sloeg zo hard dat Seppe met zijn hoofd tegen

de muur bonkte. De man trok Seppe weer recht en balde zijn vuist opnieuw.

Angstig en in pijn stak Seppe zijn armen omhoog voor zijn gezicht.

“Nee, sorry,” riep Seppe. “Alsjeblieft, niet meer. Ik zal het niet meer doen,” snikte hij bedeesd.

De man gooide Seppe terug de vloer op, draaide zich om en liep de kamer uit. Hij gooide de deur achter zich dicht en in de verte hoorde Seppe nog een deur in het slot vallen.

Even later knipperde het licht aan in de kamer. Kevin stapte de kamer binnen. Hij had een droeve uitstraling op zijn gezicht. In zijn hand had hij een verbandkistje.

Angstvallig kroop Seppe in elkaar in de hoek van de kamer. Kevin kwam dichterbij.

“Laat me hier even naar kijken, Sep,” sprak Kevin met een zachte, troostende stem en net als voorheen werd Seppe helemaal kalm in de aanwezigheid van Kevin.

“Ik had je gezegd rustig te blijven,” zei Kevin met een iets strengere stem dan voorheen.

“Ik weet het, ik was bang.”

“Je bent veilig nu,” zei Kevin terwijl hij de wonden schoonmaakte. “Je moet wel oppassen voor Igor. Die kerel is gek,” zei Kevin. “Die slaat je halfdood, of erger als je je niet gedraagt. Geloof

me, dit was liefkozend in vergelijking met wat hij zou kunnen doen.”

Seppe kromp huiverig in elkaar bij die gedachte.

“Niet bang zijn,” zei Kevin. “Luister naar mij en er gebeurt je niets meer, ik beloof het je. Beloof jij dan dat je rustig gaat blijven en gaat doen wat ik zeg?”

Seppe knikte.

“Mooi. Deze moet ik hechten, denk ik,” zei Kevin terwijl hij naar de wonde keek die Seppe had opgelopen toen hij tegen de muur viel.

Kevin nam het materiaal dat hij nodig had uit de verbandkist. Hij nam ook een flesje uit de doos en gaf dat aan Seppe. “Drink, kanjer. Het gaat helpen tegen de pijn.”

“Wat is het?” vroeg Seppe.

“Je ging me niet tegenspreken en luisteren,” zei Kevin glimlachend. “Gewoon drinken. En meteen doorslikken, het zal niet lekker smaken.”

Seppe gehoorzaamde en nam een grote slok die hij meteen doorslikte. Hij begon bijna meteen te hoesten. Dit brandde in zijn longen.

“Bah, wat is dit!” schreeuwde hij uit.

Kevin schoot in de lach.

“Wodka, Sep. Pure wodka. Niet het goedkope spul uit de supermarkt maar het goeie spul, rechtstreeks uit Rusland. Geïmporteerd door Igor en zijn kleine broertje Youri”, lachte hij.

“Jonger maar veel gemener nog dan Igor,” zei Kevin plots ernstig terwijl hij bezorgd voor zich uit staarde.

“Neem nu nog maar een slok, je zal het nodig hebben.”

Seppe gehoorzaamde en nam voorzichtig nog een slok. Dit keer voelde het minder erg dan de eerste keer maar toch begon hij nog steeds te hoesten.

“Even flink zijn nu,” zei Kevin, “dit gaat pijn doen.”

Kevin nam zijn naald en begon de wonde te hechten. Het deed inderdaad pijn maar Seppe probeerde zich sterk te houden. Hij wou niet huilen.

“Zo klaar. Straks worden dit zeker enkele mooie blauwe plekken,” verzekerde Kevin. “Doe even je shirt uit. Dan kijk ik even naar je arm en buik.”

Seppe gehoorzaamde en deed zijn shirt uit. Hij geneerde zich. Hij was klein en mager en Kevin leek een perfect lichaam te hebben. Schuchter keek hij naar de grond. Hij had zich nooit eerder zo gevoeld.

“Je moet je niet schamen, kanjer,” zei Kevin toen hij opmerkte dat Seppe verlegen was.

In één vloeiende beweging trok Kevin zijn shirt uit.

“Zo, nu ben je niet alleen,” zei hij.

Seppes mond viel open van verbazing. Kevin had niet alleen een mooi gespierde bast en brede armen hij had ook een sixpack, echt een perfect lichaam.

Kevin droeg een zwarte Calvin Kleinslip. De band van de slip stak nu net boven zijn laaghangende jeans uit. Seppe kon zijn ogen niet van Kevins lichaam afhouden.

“Je mag er aankomen hoor,” zei Kevin, “ik zal niet breken.”

Seppe begon te blozen en Kevin glimlachte hem liefhebbend toe.

Kevin bekeek de gekneusde buik van Seppe en hield een koud kompres tegen zijn arm.

“Je gaat hier even last van hebben,” zei hij. “Hou het kompres even vast.”

Kevin stapte de kamer uit en kwam terug met een bakje water en een doek. Zacht veegde hij het bloed van Seppes gezicht en lichaam weg.

Nadat Kevin klaar was met zijn verzorging nam hij z'n spullen en stond recht.

“Ik kom later nog even om te checken of alles oké is. Heb je nog iets nodig ondertussen?” vroeg Kevin bezorgd.

“Nee, ik ben oké” zei Seppe aarzelend.

Kevin nam zijn en Seppes shirt van de vloer en draaide zich om naar de deur.

“Hé!” riep Seppe, “mag ik m'n shirt terug?”

“Nee,” antwoordde Kevin op een speelse toon. “Je krijgt schone kleren wanneer je die nodig hebt. Voorlopig heb je dit niet meer nodig.”

Kevin liep naar buiten en draaide de deur op slot. Opnieuw ging het licht uit en was Seppe weer alleen in het donker. Alleen met zijn angst, zijn pijn en zijn verwarde gevoelens.



Een tijd ging voorbij. Uren, dagen, weken, maanden...? Seppe had er geen idee van. Hij had geen enkel besef van uur of tijd gehad. Hij kreeg regelmatig eten en drinken maar de tijd tussen de maaltijden varieerde. Het licht op de gang brandde de hele tijd en hij zag nergens daglicht.

Hij had nog steeds zijn shirt niet teruggekregen en hij wou er ook niet meer om vragen. Telkens als hij erom vroeg wuifde Kevin zijn vraag weg. *Dat heb je toch niet nodig*, zei hij dan. Net als Seppe droeg Kevin ook geen shirt meer. Nog een reden waarom Seppe het niet zo erg vond om zo weinig om het lijf te hebben.

Als Seppe een angstaanval kreeg, was daar Igor of Youri om hem er vanaf te helpen en kwam Kevin hem weer verzorgen. Hij was nog drie keer in paniek geschoten, sindsdien was hij rustiger en leerde hij zijn angst onder controle te houden.

Kevin hielp hem daarbij. Hij vond het soms moeilijk om Kevin te vertrouwen maar Kevin was de enige die lief tegen hem was dus had hij weinig andere keuze.

Kevin kwam regelmatig bij Seppe zitten. Ze konden goed met elkaar praten. Over school, sport en vriendinnetjes. Seppe wist dat Kevin al een tijdje geen vriendin meer had gehad. De laatste was al wel weer enkele jaren geleden.

Kevin ging ook zo vaak mogelijk sporten. Hij hield van fitness en zwemmen. Ook voetballen deed hij graag. Dat verklaarde natuurlijk dat lichaam. Seppe had gezegd dat hij zelf niet zo sportief was, hij keek wel graag naar sport. Kevin had erom gelachen en zei dat hij dat kon zien aan dat kippenborstje. Seppe had verlegen weggekeken en Kevin had lachend zijn arm om Seppes schouder geslagen.

Kevin vertelde ook over zijn ouders en thuis. Hij had succesvolle ouders maar geen broers of zussen. Hij wou wel graag een jongere broer. *Die zou dan wel net zo moeten zijn als jij, Sep,* had hij gezegd. Seppe had geantwoord dat hij een oudere broer had maar die pestte hem altijd. Hij wou toch liever een broer als Kevin. *Dan zijn wij vanaf nu toch gewoon broers,* had Kevin geantwoord.

“Jij bent nu men kleine broertje. Ik zal je alles leren wat ik weet en ik bescherm je tegen alle kwade Russen in je leven,” zei hij lachend.

Seppe had gehuiverd bij de gedachte aan Igor en Youri maar voelde zich blij met zijn nieuwe broer waarbij hij zich rustig en op zijn gemak voelde.

Knipperend ging het licht in de kamer weer aan. Seppe verheugde zich om Kevin weer te zien en ging rechtop zitten op het matras.

De deur ging van het slot en zwaaide open. Seppe kreeg meteen een brede glimlach op zijn gezicht toen hij Kevin zag. Voor de eerste keer sinds Seppe hier was, had Kevin niet zijn gebruikelijke strakke, laaghangende jeans aan. Hij droeg deze keer een grijze laaghangende *sweatpants* en hij droeg heel duidelijk geen ondergoed.

“Ik heb een verrassing voor je,” zei Kevin lachend toen hij de kamer binnen stapte. “Je verhuist vandaag.”

Seppe keek Kevin verrast aan en verloor zijn glimlach. “Waarheen?” vroeg Seppe paniekerig. “Ga ik je nog wel zien? Wat gaat er gebeuren?”

“Geen zorgen, kanjer. Je krijgt een upgrade en ik blijf bij jou. Ga je mee?”

Seppe knikte en stapte achter Kevin de kamer uit. Deze kwam uit op een gang die er net zo erg uit zag als de kelderkamer zelf. Afgebladderde verf die meer zwart dan wit was en een vuile betonnen vloer. Op het einde van de gang was een deur waarna ze in een grotere ruimte kwamen. In

deze kamer, achter een andere deur hoorde Seppe twee mannen praten in een taal die hij niet begreep. Angstvallig keek Seppe Kevin aan.

“Ja, Igor en Youri,” antwoordde die op de vraag die Seppe niet gesteld had. “Wees maar niet bang voor die sukkels. Als je doet wat ik zeg, komt alles goed.”

Kevin stapte in de richting van de trap en liep naar boven, Seppe volgde hem.

Opnieuw kwamen ze in een kleine ruimte. Er was een trap verder omhoog en een deur. Kevin opende de deur en stapte de volgende kamer binnen. Het was hier heel anders dan in de donkere kelder. Ze bevonden zich nu in een grote, lichte maar raamloze, open ruimte. In het midden van de ruimte stond een tafel met acht stoelen. Tegen één muur was een kitchenette. Aan de andere kant van de ruimte stonden enkele zetels. Er was een kast met boeken, strips en gezelschapspelletjes. In de zetel zat een jonge kerel. Hij keek op toen Seppe en Kevin binnen kwamen.

Enthousiast sprong de jonge man recht en kwam op Seppe af gestapt.

“Hé, Seppe,” zei hij, “ik heb al veel over je gehoord. Ik ben blij je eindelijk te ontmoeten. Ik ben Steve.”

Steve was een bijna even knappe kerel als Kevin. Seppe schatte hem drieëntwintig jaar. Hij

had kort zwart haar en bruine ogen. Net als Kevin had hij een stralende glimlach.

Beide mannen waren ongeveer even groot en net als Kevin droeg hij enkel een grijze *sweatpants*. Hij zag er niet zo sportief uit als Kevin, had geen sixpack en ook zijn armen waren niet zo breed. Hij zag er even lief uit maar hij had een vreemde blik in zijn ogen.

“Hoi,” zei Seppe geïntimideerd terwijl hij zich probeerde te verstoppen achter Kevin.

“Niet verlegen zijn, Sep,” zei Kevin. “Steve is mijn beste vriend, ik ben zeker dat hij ook jouw beste vriend kan worden.”

Seppe glimlachte verlegen terwijl Steve, Kevin een plagerige stomp tegen de schouder gaf.

“Is de kamer klaar?” vroeg Kevin.

“Ja, ik heb ze net gecontroleerd”

“Mooi. Kom, Sep,” zei Kevin terwijl Steve naar de kitchenette liep en iets uit een kast nam.

Samen liepen Seppe en Kevin de kamer door. Op het einde van de ruimte was er een opening naar een gang. Op de gang kwamen zes deuren uit. De laatste deur aan de rechter kant stond open.

Het was een kleine raamloze kamer maar voldoende groot voor de meubels die erin stonden. In de kamer stond een mooi opgemaakt bed met een houten frame. Seppe kon zich amper herinneren hoe het voelde om in een bed te